

Tereza

Tereza

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Tereza Maxová, Veronika Bednářová
Tereza – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tereza

V Suchdole nad
Lužnicí, tříletá, obleče-
ná „na lepšovku“.
Asi jdeme s babičkou
do kina.

Minimax

Langhans

PRAGUE

Motto:

Velmi krásný a nepohodný
si život žít, svůj pozemský
na minulost, nedbají přítomnosti
a žijí se budoucností.

SENEBA

Vlevo Albína a Josef Hellerovi, rodiče mého dědečka ze Spomyšle, vpravo Marie a Josef Blažejovi, rodiče mé babičky z Vraňan. Pradědeček Josef padl v 1. světové válce.

Ke každým narozeninám jsem dostávala karlovarský porcelán. Abych měla věno. Když jsem po letech nasbírala všechny talíře, hrnky, slánky i mísy na polévku, darovala mi moje teta Hana staříčké fotoalbum.

Byly tam pečlivě nalepené rodinné fotky mého dědy. Snímky jeho rodičů, sourozenců a také krásné pratety Míny, kterou jsem bohužel nikdy nepoznala.

Album, které teta Hana doplnila poeticky popsanou historií naší rodiny, je pro mě jednou z nejcennějších věcí, co mám.

Nevlastní praděda Václav Písař, druhý manžel prababičky Marie. Na fotce s malou Boženou, mojí babičkou, tedy manželkou dědy Slávečka.

Nevlastní praděda Václav Písař zamlada

V 1. řadě napravo osmnáctiletý prastrýc Pepík, bratr babičky Boženky. Hrál za Vraňany hokej.

Prastrejda Pepík,
nejvyšší kluk v první
řadě s rádióvkou,
se sousedy a psem
v Mlčechvostech

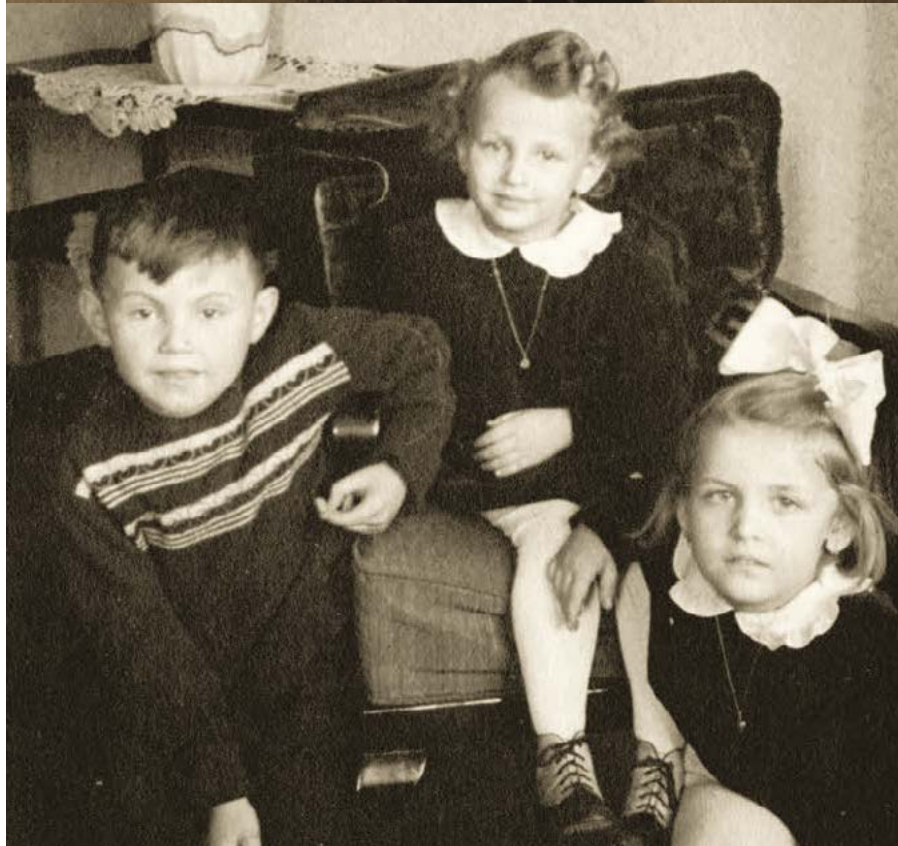

Mladá babička
Boženka, uprostřed
v černých plavkách

Ve 30. letech
pracovala babička
Boženka v jednom
plzeňském kadeřnictví
jako recepční

Má kudrnatá mamka
Alena (uprostřed),
vlevo její bratranec
Eda, vpravo teta Hana

2

Děda Sláveček byl
vášnivý divadelní
ochotník

Starý pohled rotundy
svatého Jiří a svatého
Vojtěcha na hoře Říp,
kam chodila rodina
mojí mamky každý rok
na pouť

Dobová pohlednice
z našeho rodinného
alba

Zamilovaní študáci:
maminka s tátou
na lyžovačke
v Krkonoších

V pardubickém zahradním domku, který mým rodičům pronajala rodina Lohniských, se mi zjevně líbilo, ač tam prý byla zima „jak v ruském tanku“.

Takhle si můj tatínek fotil mou krásnou maminku

Moje mamka poznala tatku v Pardubicích, když byli ještě študáci. Otěhotněla v posledním ročníku pedagogické fakulty, narodila jsem se těsně po státnicích; mamka obhájila diplomku dva týdny po porodu.

Z Pardubic mám svou asi nejstarší vzpomínku: stojím v postýlce a směju se. Jsme v podnájmu v zahradním domku a mamka potvrzuje, že i naši bytní mě měli vždycky moc rádi, protože jsem byla veselá blondáté dobře živené dítě.

Babička s dědečkem mě v Pardubicích, kde jsme bydleli do mých čtyř let, často hlídali. Babička lítala od pračky ke kuchyni a připravovala nám obědy na přání. Už ve čtyřech letech jsem jasně znala svoje priority: polívka kaldoun a vdolky! S dědou jsme pak chodívali do parku na procházku.

A co jsme dělali?

Seděli s mou starší sestřenkou Andreou na lavičce a povídali si. Děda byl vždycky perfektně upravený, nosil bílou košili a kravatu. Rád si vykládal s lidmi, na pozdrav nadzvedl klobouk a lidé mu zdvořile odpovídali: „Dobrý den, pane inženýre, dobrý den..“ I my děti jsme ho neustále zapojovaly do našich konverzací. Dneska už vím, jak moc je tohle mezigenerační povídání důležité – pro děti i pro prarodiče.

Byla jsem první vnouče, které se dostalo do světa, a děda, který zemřel až v roce 1994, mohl být u toho. Měl rád cizí jazyky, učil se i esperanto, protože věřil, že to bude jednou jazyk, kterým bude mluvit celý svět. To se sice nepotvrdilo, ale dědeček se studia esperanta ani tak nevzdal.

Vyprávěla jsem mu, že když jsem byla poprvé v Paříži, znala jsem jenom „Yes“, „No“, „My Name is Tereza“ a „I am from Czechoslovakia“. Dále pak „Sure“ – jistě a nakonec „Really“ – opravdu. Smáli jsme se spolu, že „sure“ a „really“ jsou jedněmi z nejdůležitějších slůvek na světě, protože si s nimi člověk poradí při každé konverzaci. Když dokážete odhadnout, co si ten druhý tak zhruba myslí, a ještě u toho vypadáte, že vás jeho povídání zajímá, dá se toho i se čtyřmi slovíčky hodně zvládnout.

Kamarády jsem si
vždycky našla snad-
no – já v pruhovaném
tričku, sestřenice
Ivetka vedle mě
v plavkách, s kupou
děti ze Suchdola
nad Lužnicí

Nebaví mě bejt velká –
je mi 4,5 a narodil
se brácha

Můj elegantní
dědeček s babičkou
těsně po válce

Takže já vždycky nadšeně přitakávala: „Yes!“ A pak hned překvapeně: „Oh no, no!“ A pak přesvědčivě: „Sure!“ Hned na to udiveně: „Really?“ Okamžitě jsem byla populární, lidi z modelingové branže v Paříži byli nadšení: „Jak ta Tereza hezky hovoří, o všechno se zajímá!“ Byla jsem zvaná na večere, říkávalo se: „Některé holky z Východu jsou pěkné, ale některé jsou navíc i velmi inteligentní. Dokážou vést hlubokou konverzaci!“

Na začátku 90. let minulého století se modelingová branže provozovala ještě na papíře, ne digitálně. A tak vždycky, když jsem byla na návštěvě doma v Čechách, vzala jsem fotoknihu se svou prací do Pardubic, abych ji ukázala sestřenicím a tetě Haně. Tehdy se ještě fotívalo reportážně: když se třeba připravovala letní módní kolekce, jeli jsme do Namibie a strávili týden na písečných dunách.

Vyprávěla jsem svým pardubickým příbuzným o Mauriciu. O tom, jak jsem poprvé jedla kokosový ořech. Jaké to je vidět tyrkysové moře; ke každé fotce jsem měla příběh. Na některých snímcích jsem měla krátké vlasy, na některých přičesky, někde třeba dlouhé černé vlasy.

Vídím to jako dnes: jak tak můj dědoušek fotoknihou listuje, zeptá se najednou: „A kdopak je, Terezko, tohle?“ Odpovídám: „No dědo, to jsem přece já!“ Za chvíli zase: „A kdo je tadleta holka?“ A já znovu: „No dědo, to jsem taky já!“ On si myslel, že mu ukazuju nějaký časopis, kde jsou stovky modelek!

Až jednou řekl: „Puč mi tu knihu! Já tam ty dědky nadzvednu!“ Dědeček totiž celý život, poctivě a pravidelně, chodil mezi svoje kamarády do Svazu protifašistických bojovníků.

Nevím, jestli je mými fotkami nadzvedl.

Ale pyšnej na mě byl. A já zas byla pyšná, že je pyšnej on.

Jako dítě jsem chtěla být komunistkou jako naše soudružka učitelka. Tím jsem byla v naší rodině nechvalně známá.

Když dědeček mluvil o válce, nikdy nezapomněl zdůraznit, kdo komu pomohl a kdo koho zachránil. Mě válka děsila, měla jsem kvůli ní zlé sny. Vždyť jestli nebude komunismus, nebude mír. Pořád jsem si představovala, že budou další koncentrační tábory. Zase si tam budou lidi vyrábět šachové figurky z chleba. Zkrátka jsem byla přesvědčená, že nás ty kapitalisti jednoho dne sežerou.

Vždyť New York je už beztak plný bezdomovců!

Naše soudružka učitelka na základce byla navíc hrozně hodná a já k ní vzhlížela tak nadšeně, že jsem chodila domů ze školy s neustálým: „Soudružka učitelka dneska říkala...“ Netrvalo dlouho, a přišla jsem s jasným plánem: budu komunistkou na národním výboru! Málo pracují a hodně vydělávají! Mamku, když se to dozvěděla na rodičovském sdružení, málem klepla pepka.

Bohužel mě ovšem nezvolili ani předsedkyní třídy, i když jsem byla hodně pečlivá. A tak jsem to dotáhla aspoň na kronikářku. Jako pionýrka jsem stávala v dešti u hrobu neznámého vojína, ne snad kvůli ideologii; byla jsem aktivní dítě a hlásívala se na všechno, na co se jen přihlásit šlo.

Touha po práci na národním výboru mě k velké radosti všech blízkých rychle přešla. Chtěla jsem zažít něco velkého. Neobyčejného. Proto mi učarovalo povolání řidiče kamionů; mohli přece jezdit do světa! V té době každý něco sbíral a já chtěla mít v dětském pokojíčku taky výstavku: hledali a nacházeli jsme proto prázdné plechovky, které kamionáči házeli do košů na parkovišti. Coca-Cola, Fanta, Sprite, to byly nesmírně cenné úlovky, které jsem si vozila od druhé babičky a dědečka, tátových rodičů, z jižních Čech. Tam byla u dálnice odpočívadla, kde řidiči tiráků vždycky vysedli, aby se občerstvili...

Zkrátka: můj plechovkový ráj.

Třetí třída, foto po slavnostním pionýrském slibu. Sedím kde jinde než v první řadě – úplně vpravo. Vlevo vidíte i naši soudružku učitelku!